

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 184/2019

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. júla 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Harakálym, advokátska kancelária, Mlynská 28, Košice, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 138/2018 a jeho rozsudkom zo 7. marca 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. júna 2019 osobne do podateľne doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 138/2018 a jeho rozsudkom zo 7. marca 2019.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou proti žalovanej [REDAKOVANÉ] – [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“), domáhal náhrady škody na zdraví, a to za bolesť, sťaženie spoločenského uplatnenia a liečebné náklady. Žalobu skutkovo odôvodnil tým, že pri dopravnej nehode 25. augusta 2008 ako spolujazdec v motorovom vozidle utrpel ťažké zranenia s vážnymi trvalými následkami, následkom ktorých sa stal invalidným. Ďalej sa domáhal aj príslušenstva v podobe úrokov z omeškania z jednotlivých náhrad, ktoré mu žalovaná počas súdneho konania čiastočne plnila. Sťažovateľ vychádzal z toho, že podaním zo 16. decembra 2009 si u žalovanej riadne uplatnil náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia a podaním z 5. mája 2010 náhradu za náklady spojené s liečením. Po uplatnení nároku sťažovateľa za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia mala žalovaná v zmysle § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o povinnom zmluvnom poistení“) lehotu troch mesiacov na skončenie prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu jej povinnosti plniť. Sťažovateľ bol preto toho názoru, že uplynutím tejto lehoty 16. marca 2010 sa žalovaná dostala do omeškania s plnením náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia. Pri náhrade za náklady spojené s liečením poukázal sťažovateľ na to, že žalovaná listom z 18. mája 2010 odmietla tieto náklady uhradiť, a preto sa dostala do omeškania v tejto časti už tohto dňa. Na základe toho sťažovateľ požadoval zaplatenie úrokov z omeškania vychádzajúc z časových momentov, v ktorých mu žalovaná jednotlivé čiastočné úhrady poskytovala, a to takto:

- 9 % úrok z omeškania ročne zo sumy 7 884 € (bolestné) od 16. marca 2010 do 22. februára 2011;

- 9 % úrok z omeškania ročne zo sumy 17 600,40 € (sťaženie spoločenského uplatnenia) od 16. marca 2010 do 22. februára 2011;

- 9 % úrok z omeškania ročne zo sumy 880,76 € (liečebné náklady) od 18. mája 2010 do 22. februára 2011;

- 9 % úrok z omeškania ročne zo sumy 1 962,80 € (bolestné) od 16. marca 2010 do 10. marca 2011;

- 9 % úrok z omeškania ročne zo sumy 15 831,20 € (sťaženie spoločenského uplatnenia) od 16. marca 2010 do 8. júna 2011;

- 9 % úrok z omeškania ročne zo sumy 799,60 € (bolestné) od 16. marca 2010 do 17. januára 2014;

- 9 % úrok z omeškania ročne zo sumy 2 733,44 € (bolestné) od 16. marca 2010 do 14. apríla 2015;

- 9 % úrok z omeškania ročne zo sumy 14 286,40 € (sťaženie spoločenského uplatnenia) od 16. marca 2010 do 14. apríla 2015;

- 9 % úrok z omeškania ročne zo sumy 430,18 € (liečebné náklady) od 18. mája 2010 do 14. apríla 2015;

- 9 % úrok z omeškania ročne zo sumy 18 798 € (sťaženie spoločenského uplatnenia) od 16. marca 2010 do 26. septembra 2016.

3. Čas plnenia jednotlivých čiastočných úhrad nebol medzi stranami sporný. Spornou bola len otázka, či na strane žalovanej došlo k omeškaniu s plnením jednotlivých náhrad, a ak áno, kedy sa toto omeškanie začalo.

4. Rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) č. k. 25 C 101/2010-529 z 2. mája 2017 bol sťažovateľovi priznaný nárok na úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 37 047,62 € od 30. augusta 2011 do 17. januára 2014, zo sumy 36 248,02 € od 18. januára 2014 do 14. apríla 2015 a zo sumy 18 790 € od 15. apríla 2015 do 27. septembra 2016. V odôvodnení rozsudku okresný súd poukázal na to, že žalovaná sa dostala do omeškania až 30. augusta 2011. Podľa okresného súdu bola žaloba podaná predčasne, lebo v čase jej podania nebolo zrejmé, kto zodpovedá za vznik škody sťažovateľovi, a táto prekážka odpadla až právoplatnosťou trestného rozkazu 20. januára 2011 vydaného v trestnom konaní vo veci predmetnej dopravnej nehody. Ďalej sťažovateľ až 11. mája 2011 predložil žalovanej doklady preukazujúce jeho nároky, a preto až od tohto dňa mohla začať plynúť trojmesačná lehota v zmysle § 11 ods. 6 zákona o povinnom zmluvnom poistení, a po jej uplynutí ešte 15-dňová lehota na poskytnutie plnenia podľa § 11 ods. 7 zákona o povinnom zmluvnom poistení. Z týchto dôvodov sa žalovaná podľa okresného súdu dostala do omeškania až 30. augusta 2011. O trovách konania rozhodol tak, že v zmysle § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. Vychádzal z toho, že spoluvina sťažovateľa na vzniku škody bola

stanovená vo výške 50 %, a preto je každá zo strán úspešná, resp. neúspešná v jednej polovici.

5. Tak sťažovateľ, ako aj žalovaná podali proti rozsudku okresného súdu odvolanie.

6. Sťažovateľ v podanom odvolaní namietal, že okresný súd síce správne posúdil, že žalovaná sa s plnením jednotlivých nárokov dostala do omeškania, avšak nesprávne určil deň začiatku omeškania. Poukázal na to, že si u žalovanej riadne uplatnil nárok na náhradu za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia, pričom spolu s uplatnením týchto nárokov predložil žalovanej aj riadne lekárske posudky, v ktorých bolo bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia bodovo hodnotené. Išlo o legálne doklady preukazujúce výšku nároku na bolestné a na sťaženie spoločenského uplatnenia. Sťažovateľ preto žalovanej preukázal výšku svojich nárokov zákonom predpokladaným spôsobom. Rovnako riadne si uplatnil aj náhradu liečebných nákladov. Za správnu sťažovateľ nepovažoval ani argumentáciu okresného súdu, podľa ktorej bola žaloba podaná predčasne, keďže ešte jednoznačne nebolo určené, kto je zodpovedná osoba a či má sťažovateľ nárok voči žalovanej niečo si uplatňovať. Pochybnosti o tom, kto viedol motorové vozidlo, prevádzkou ktorého bola spôsobená sťažovateľovi škoda, vznikli len pri primárnych úkonoch vyšetrovacích orgánov na samotnom mieste dopravnej nehody. Hneď potom však bolo na základe výsluchov svedkov, lekárskeho správneho posudku a znaleckého posudku jednoznačne stanovené, že motorové vozidlo nevedol sťažovateľ, ale Vörös. Sťažovateľ mal pritom nárok na náhradu škody predovšetkým z titulu objektívnej zodpovednosti za škodu vyvolanú osobitnou povahou prevádzky motorového vozidla v zmysle § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka, pri ktorej nie je potrebné skúmať subjektívny prvok zavinenia zo strany vodiča motorového vozidla. Vo vzťahu k žalovanej bola podstatná len skutočnosť, že motorové vozidlo nevedol samotný sťažovateľ, ale iná osoba, čo bolo nepochybne zrejmé už z uznesenia o začatí trestného stíhania. Preto nebolo dôvodné oddiaľovanie poskytnutia plnenia jednotlivých nárokov sťažovateľa až do právoplatného skončenia trestného konania. Pokiaľ žalovaná tieto plnenia bezdôvodne odkladala, musí niesť zodpovednosť za oneskorené plnenia sťažovateľovi. Sťažovateľ namietal aj výrok o náhrade trov konania. V časti 50 %, v ktorej mu neboli jeho nároky priznané z dôvodu jeho spoluzavinenia na vzniku škody, záviselo rozhodnutie súdu od skutočností, ktoré boli

zistené až v priebehu samotného konania vykonaným dokazovaním, a následne od vlastnej úvahy súdu. V momente, keď bol sťažovateľovi známy skutkový stav zistený v procese dokazovania a výsluchu svedkov, už mohol približne legitímne očakávať, že pri stanovení výšky jeho uplatnených nárokov je nutné prihliadať aj na istú mieru spoluzavinenia, ktorú potom následne zohľadnil pri úprave žalobného návrhu podaním z 2. decembra 2013. Stanovil pritom vlastnú mieru spoluzavinenia podľa svojej úvahy. Z uvedených dôvodov nebolo možné pri hodnotení úspechu či neúspechu sťažovateľa v konaní prihliadať na nepriznanú časť nárokov v pomere 50 %, keďže časť z tejto sumy zodpovedajúcej 25 % si už sťažovateľ v konaní v čase, keď mohol legitímne očakávať zohľadnenie konkrétnej miery spoluzavinenia v konečnom rozhodnutí, neuplatňoval.

7. Žalovaná v podanom odvolaní namietala výrok o priznaní úrokov z omeškania. Poukázala na ustanovenie § 11 ods. 5 zákona o povinnom zmluvnom poistení (v aktuálnom znení ide o odsek 6). Toto ustanovenie ukladalo žalovanej ako poisťovateľke určité povinnosti, ktoré ak splní, nevznikne poškodenému v zmysle § 11 ods. 8 právo uplatňovať voči nej ako poisťovateľke úrok z omeškania. Okrem toho žalovaná poukazovala na to, že v konaní pred okresným súdom prebiehalo dokazovanie, v ktorom sa ustálila výška bodového ohodnotenia bolestného, resp. sťaženia spoločenského uplatnenia, a tým aj výška náhrady, a preto nemohlo omeškanie žalovanej vzniknúť skôr, ako bolo vo veci právoplatne rozhodnuté. Podľa žalovanej si táto splnila všetky právne povinnosti vyplývajúce jej z ustanovenia § 11 ods. 6, a preto jej nevznikla povinnosť zaplatiť sťažovateľovi úroky z omeškania v zmysle § 11 ods. 7 zákona o povinnom zmluvnom poistení. Táto povinnosť by jej mohla eventuálne vzniknúť až v prípade nesplnenia povinnosti uloženej právoplatným rozhodnutím.

8. Rozsudkom krajského súdu č. k. 25 C 101/2010-529 z 2. mája 2017 (správne má byť zrejme č. k. 9 Co 138/2018-586 zo 7. marca 2019, pozn.) bol rozsudok okresného súdu v zamietajúcom výroku týkajúcom sa úrokov z omeškania potvrdený a vo vyhovujúcom výroku zmenený tak, že žaloba bola zamietnutá. Krajský súd poukázal v odôvodnení na ustanovenie § 11 ods. 6 až 8 zákona o povinnom zmluvnom poistení. Žalovaná vždy bez zbytočného odkladu začala prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jej povinnosti poskytnúť poistné plnenie a o výsledku šetrenia informovala sťažovateľa v zákonnej lehote.

Sťažovateľovi by podľa názoru krajského súdu vznikol nárok na úroky z omeškania až v prípade, ak by si žalovaná nesplnila povinnosť uloženú jej právoplatným rozhodnutím. Poukázal pritom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 145/2017 z 22. novembra 2018, podľa ktorého peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v ustanovení § 11 ods. 8 je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v ustanovení § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) zákona o povinnom zmluvnom poistení. Skutočnosť, že žalovaná neodôvodnila odmietnutie poistného plnenia podľa predstáv sťažovateľa, nemožno vykladať tak, že by si túto povinnosť nesplnila vôbec s následným záverom, že nesplnením tejto povinnosti sa dostala do omeškania. Čo sa týka náhrady trov konania, krajský súd poukázal na to, že obe strany mali v konaní úspech len čiastočný, a preto žiadna zo strán nemá v zmysle § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku právo na náhradu trov konania.

9. Podľa názoru sťažovateľa prvým a druhým výrokom rozsudku krajského súdu č. k. 9 Co 138/2018-586 zo 7. marca 2019 došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru.

10. Vecne nesprávne výroky v rozsudku krajského súdu vychádzajú podľa názoru sťažovateľa z nesprávneho a tiež nedostatočného právneho posúdenia systému práv a povinností plynúcich jednotlivým subjektom občianskoprávných vzťahov z príslušnej všeobecnej, ale aj špeciálnej právnej úpravy.

11. Nárok na úrok z omeškania z náhrady škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla voči poisťovateľovi zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je potrebné posudzovať komplexne s prihliadnutím na to, aké právne povinnosti má poisťovateľ voči poškodenému a kedy sa s plnením týchto povinností dostane do omeškania. Pritom je potrebné mať na zreteli, že každému právu jedného subjektu zväčša zodpovedá právna povinnosť iného subjektu.

12. Poistený má v zmysle § 4 ods. 2 písm. b) zákona o povinnom zmluvnom poistení právo na to, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody. Z tohto ustanovenia je zrejmé, že nároky na náhradu škody platí

poisťovateľ priamo poškodenému. Uvedenému právu poisteného zodpovedá právna povinnosť poisťovateľa plniť mu preukázané nároky na náhradu škody. Taktiež v zmysle ustanovenia § 15 ods. 1 zákona o povinnom zmluvnom poistení má poškodený právo uplatniť nárok na náhradu za škodu priamo voči poisťovateľovi. Aj tomuto právu zodpovedá právna povinnosť poisťovateľa plniť preukázané nároky na náhradu škody poškodenému. Uvedená právna povinnosť poisťovateľa je základnou a najpodstatnejšou jeho právnou povinnosťou. Poisťovateľ teda nie je v zmysle ustanovenia § 11 ods. 6 písm. a) a b) zákona o povinnom zmluvnom poistení povinný len začať prešetrovanie poistenej udalosti, skončiť ho v lehote troch mesiacov a oznámiť výsledky prešetrovania poškodenému, ale poisťovateľ je predovšetkým povinný poškodenému jeho oprávnené a preukázané nároky reálne plniť v rozsahu, v akom mu tieto nároky reálne patria. Keďže v zmysle § 442 ods. 3 Občianskeho zákonníka sa škoda uhrádza v peniazoch, ide o peňažnú povinnosť poisťovateľa.

13. Uvedená peňažná povinnosť poisťovateľa je takou právnou povinnosťou, pri ktorej má poisťovateľ postavenie dlžníka a poškodený postavenie veriteľa. Uvedené plnenie náhrady škody musí byť zaplatené riadne a včas tak, ako to ukladá ustanovenie § 559 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ poisťovateľ nesplní svoju peňažnú povinnosť voči poškodenému a neposkytne mu plnenie náhrady škody, ktorá mu reálne patrí, riadne a včas, dostáva sa v zmysle § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka do omeškania. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že poisťovateľ sa s plnením konkrétnej peňažnej povinnosti v prípade jej neplnenia riadne a včas dostane do omeškania bez ohľadu na to, či zašle alebo nezašle oznámenie v zmysle ustanovenia § 11 ods. 6 písm. a) a b) zákona o povinnom zmluvnom poistení. Právna povinnosť poskytnúť peňažné plnenie poškodenému zodpovedajúce náhrade škody nie je totožná s právnou povinnosťou poisťovateľa skončiť prešetrovanie poistnej udalosti a zaslať poškodenému oznámenie o plnení, resp. o dôvodoch neplnenia. Ide o dve odlišné právne povinnosti poisťovateľa, ktoré síce spolu súvisia, ale sú to relatívne dve samostatné právne povinnosti. Splnením povinnosti poisťovateľa skončiť prešetrovanie poistnej udalosti a zaslať poškodenému oznámenie o plnení, resp. o dôvodoch neplnenia, nezaniká povinnosť poisťovateľa poškodenému plniť náhradu škody, ktorá mu oprávnené patrí, a túto náhradu plniť riadne a včas.

14. Ustanovenie § 11 ods. 8 zákona o povinnom zmluvnom poistení upravuje nárok poškodeného na úrok z omeškania len v súvislosti s porušením povinností poisťovateľa v zmysle § 11 ods. 6, teda porušením povinností poisťovateľa súvisiacich so včasným a riadnym prešetrením poistnej udalosti. Toto ustanovenie sa však nijakým spôsobom nezaoberá dôsledkami omeškania poisťovateľa v súvislosti s omeškaním pri jeho povinnosti plniť samotnú náhradu. Dôsledky omeškania v súvislosti so samotnou povinnosťou poisťovateľa plniť nie sú riešené ustanovením § 11 ods. 8 (tu sa riešia len dôsledky omeškania poisťovateľa v súvislosti s jeho povinnosťou začať a včas ukončiť šetrenie poistnej udalosti), ale ani iným ustanovením zákona o povinnom zmluvnom poistení. Preto je nevyhnutné na dôsledky omeškania poisťovateľa s plnením jeho hlavnej právnej povinnosti plniť samotnú náhradu škody aplikovať všeobecný právny predpis, ktorým je ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa tohto ustanovenia ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ od dlžníka právo popri plnení požadovať aj úroky z omeškania. Ak teda poisťovateľ nesplní právnu povinnosť plniť oprávnenú náhradu škody poškodenému riadne a včas, dostáva sa s plnením tejto povinnosti do omeškania a poškodenému vzniká nárok uplatňovať si voči poisťovateľovi aj úroky z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to bez ohľadu na to, či poisťovateľ riadne a včas splnil aj inú svoju právnu povinnosť podľa ustanovenia § 11 ods. 6 zákona o povinnom zmluvnom poistení (začať včas prešetrovanie poistnej udalosti a toto prešetrovanie aj včas ukončiť).

15. Identický právny názor zaujal pri obdobnej právnej úprave aj Najvyšší súd Českej republiky, ktorý v rozsudku sp. zn. 25 Cdo 895/2008 zo 17. decembra 2009 uviedol, že námietku dovolateľky týkajúcu sa výšky úrokov z omeškania, resp. aplikácie nariadenia vlády č. 142/1994 Sb., nepovažoval za opodstatnenú, lebo ustanovenie § 9 ods. 4 zákona č. 168/1999 Sb. upravuje úrok z omeškania výlučne ako sankciu za nesplnenie povinnosti uloženej poisťovateľovi v odseku 3 tohto ustanovenia, t. j. povinnosti vykonať v stanovenej lehote prešetrenie škodovej udalosti. O tento prípad však v danej veci nejde; predmetom sporu je nárok na výplatu poistného plnenia, pri ktorom omeškanie poisťovateľa nastáva uplynutím 15. dňa od ukončenia prešetrenia škodovej udalosti (§ 9 ods. 2 zákona č. 168/1999 Sb.), a pretože zákon č. 168/1999 Sb. neobsahuje špeciálnu úpravu pre prípad

omeškania s poskytnutím poistného plnenia, neprichádza do úvahy iný spôsob určenia výšky úrokov z omeškania než aplikácia ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a nariadenia vlády č. 142/1994 Sb.

16. Z už uvedeného je zrejmé, že ide o chybný výklad ustanovenia § 11 ods. 8 zákona o povinnom zmluvnom poistení, keď je interpretované tak, že poškodený má nárok na úrok z omeškania jedine v prípade uvedenom v tomto ustanovení. Toto ustanovenie sa totiž zaoberá len prípadom omeškania poisťovateľa s plnením jeho povinnosti riadne a včas začať a skončiť prešetrovanie poistnej udalosti a jeho výsledky riadne poškodenému oznámiť. Avšak toto ustanovenie sa už nezaoberá omeškaním poisťovateľa so splnením jeho inej, podstatnejšej právnej povinnosti, teda riadne a včas poskytnúť poškodenému plnenie náhrady preukázanej škody. Ustanovenie § 11 ods. 8 zákona o povinnom zmluvnom poistení nevyklučuje vznik nároku poškodeného na úrok z omeškania pri samotnom omeškaní s poskytnutím peňažného plnenia ako náhrady škody zo strany poisťovateľa, a preto nie je možné na základe tohto ustanovenia v takomto prípade nárok na úrok z omeškania u poškodeného vylúčiť. Z tohto ustanovenia totiž nevyplýva, že poškodený má nárok na úrok z omeškania len v prípade v ňom uvedenom.

17. Nesprávny výklad jednotlivých zákonných ustanovení má aj ústavnoprávne dôsledky. Chybným výkladom možno totiž dôjsť k absurdným záverom. Poisťovateľ by uvedením akéhokoľvek dôvodu (aj absurdného či protiprávneho) a jeho oznámením poškodenému podľa § 11 ods. 6 písm. b) zákona o povinnom zmluvnom poistení mohol odmietiť a zdržiavať plnenie, ktoré poškodenému riadne a právom patrí, a vyhýbať sa tak plneniu svojej základnej povinnosti poskytnúť poškodenému plnenie náhrady škody, a to bez akýchkoľvek právnych následkov. Podľa názoru sťažovateľa ide o absurdný výklad, ktorý je v zrejmom rozpore so základným účelom a zmyslom zákona o povinnom zmluvnom poistení, ktorým je okrem iného včasné poskytnutie spravodlivej náhrady škody osobám poškodeným prevádzkou motorového vozidla. Pri poskytnutí primeranej náhrady škody poškodenej osobe totiž nezohráva významnú úlohu len poskytnutie samotnej náhrady škody, ale taktiež včasnosť poskytnutia náhrady škody. Uvedený chybný právny názor by však v žiadnom prípade včasnosť poskytnutia náhrady škody nezabezpečoval. Poisťovateľ by sa totiž právnych následkov za oneskorené plnenie náhrady veľmi

jednoducho mohol zbaviť uvedením akéhokoľvek dôvodu na odmietnutie plnenia vrátane takého, ktorý by nemal absolútne žiadne právne opodstatnenie. Samozrejme, poškodený môže uplatniť svoje práva na plnenie aj súdnou cestou. V podmienkach dnešnej rýchlosti súdneho konania však často ide o súdne spory trvajúce niekoľko rokov. V týchto prípadoch by sa preto poškodený domohol spravodlivej náhrady škody s niekoľkoročným omeškaním, a to bez akéhokoľvek dôsledku pre poisťovateľa.

18. Najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 3 Cdo 145/2017 zo 7. marca 2019 (správne má byť 22. novembra 2018, pozn.), na ktorý poukázal krajský súd, išiel mimo rámec právnej otázky nastolenej v dovolaní a vymedzenej samotným najvyšším súdom v odôvodnení rozsudku. Dovolateľ žiadal posúdiť spornú otázku, aké sú dôsledky omeškania poisťovateľa s poskytnutím plnenia podľa § 11 ods. 7 zákona o povinnom zmluvnom poistení a či je možné na toto omeškanie aplikovať aj ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Z odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu je však zrejmé, že tento vôbec neriešil možnosť aplikácie ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v prípade omeškania poisťovateľa s plnením jeho peňažnej povinnosti poskytnúť poškodenému plnenie náhrady škody. Najvyšší súd odpovedal len na otázku, či sa povinnosť poisťovateľa platiť úroky z omeškania poškodenému podľa § 11 ods. 8 zákona o povinnom zmluvnom poistení viaže len na nesplnenie nepeňažnej povinnosti poisťovateľa podľa § 11 ods. 6, alebo aj na nesplnenie peňažnej povinnosti poisťovateľa plniť poškodenému podľa § 11 ods. 7 zákona o povinnom zmluvnom poistení. Otázka, ktorú najvyšší súd zodpovedal, ani nebola sporná, pretože v dovolaní sa nenamietalo, že povinnosť poisťovateľa platiť úrok z omeškania upravená v ustanovení § 11 ods. 8 zákona o povinnom zmluvnom poistení sa viaže len na nesplnenie nepeňažnej povinnosti poisťovateľa podľa ustanovenia § 11 ods. 6 zákona o povinnom zmluvnom poistení. Dovolateľ pritom namietal, že okrem povinnosti poisťovateľa zaplatiť úrok z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona o povinnom zmluvnom poistení sa na poisťovateľa vzťahuje aj povinnosť zaplatiť úrok z omeškania podľa všeobecného ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to v prípade, ak poisťovateľ neposkytne poškodenému plnenie náhrady škody riadne a včas. Inými slovami, podľa názoru dovolateľa má poisťovateľ jednak nepeňažnú povinnosť upravenú v ustanovení § 11 ods. 6 zákona o povinnom zmluvnom poistení, pri omeškaní s ktorou

je možné od poisťovateľa požadovať úrok z omeškania v zmysle § 11 ods. 8 zákona o povinnom zmluvnom poistení. Okrem toho má však poisťovateľ aj peňažnú povinnosť plniť poškodenému náhradu, pri omeškaní s ktorou vzniká poškodenému nárok na úrok z omeškania podľa všeobecného ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (keďže zákon o povinnom zmluvnom poistení pre omeškanie s plnením tejto povinnosti poisťovateľa osobitným spôsobom vznik nároku na úrok z omeškania neupravuje). Túto otázku najvyšší súd v predmetnom rozhodnutí vôbec nezodpovedal, hoci ju sám týmto spôsobom vymedzil. V tomto smere nemožno považovať rozhodnutie najvyššieho súdu a najmä jeho odôvodnenie za dostatočné. Najvyšší súd totiž v odôvodnení nereagoval na najzásadnejší a najpodstatnejší argument dovolateľa.

19. Za nesprávny treba považovať aj výrok krajského súdu o náhrade trov konania. Sťažovateľ bol eventuálne čiastočne neúspešný len vo vzťahu k predmetu konania do momentu čiastočného späťvzatia žaloby. Po tomto úkone už bol vo vzťahu k predmetu konania úspešnejší ako žalovaná. Za štádium konania po čiastočnom späťvzatí žaloby by mu teda mala byť priznaná náhrada trov konania v pomernej časti zodpovedajúcej jeho celkovému úspechu v spore.

20. Sťažovateľ vyčerpal všetky možné právne prostriedky poskytnuté mu právnym poriadkom Slovenskej republiky. V danej veci nie je prípustné dovolanie s poukazom na ustanovenia § 419 a nasl. Civilného sporového poriadku. Proti rozhodnutiu o náhrade trov konania nie je dovolanie vôbec prípustné. Pri výrokoch týkajúcich sa nepriznania nároku sťažovateľa na úrok z omeškania rovnako nie je splnená podmienka prípustnosti dovolania s poukazom na znenie ustanovenia § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku a na už vyššie spomínaný rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 145/2017 z 22. novembra 2018, ktorý túto spornú právnu otázku riešil. Preto podľa názoru sťažovateľa je daná právomoc ústavného súdu v tejto veci meritórne konať a rozhodnúť.

21. Sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Nitre prvým, druhým a štvrtým výrokom rozsudku č. k. 9Co/138/2018-586 zo dňa 07.03.2019 porušil základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa článku 6 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd.

2. Prvý, druhý a štvrtý výrok rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 9Co/138/2018-586 zo dňa 07.03.2019 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 415,51 EUR, ktorú je Krajský súd v Nitre povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu JUDr. Petra Harakályho, advokáta, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

22. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

23. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

24. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

25. Ústavnú sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

26. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

27. Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

28. Podľa § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

29. Podľa § 422 ods. 1 Civilného sporového poriadku dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

30. Podľa § 422 ods. 2 Civilného sporového poriadku na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

31. Podľa § 1 ods. 1 písm. a) nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 441/2009 Z. z., ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy (ďalej len „nariadenie vlády“) suma minimálnej mzdy sa ustanovuje na 307,70 eura za mesiac pre zamestnanca odmeňovaného mesačnou mzdou.

32. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom odvolacieho rozsudku krajského súdu č. k. 9 Co 138/2018-586 zo 7. marca 2019, ktorý sa stal právoplatným 5. apríla 2019, boli všetky sťažovateľom uplatnené úroky z omeškania tak, ako sú tieto uvedené v odseku 2. Okresný súd totiž časť požadovaných úrokov z omeškania priznal a v prevyšujúcej časti žalobu sťažovateľa zamietol. Krajský súd v odvolacom konaní rozhodoval o odvolaní sťažovateľa smerujúcom proti zamietajúcej časti rozsudku okresného súdu, ako aj o odvolaní žalovanej smerujúcom proti vyhovujúcej časti rozsudku okresného súdu. Kým rozsudok okresného súdu v zamietajúcej časti potvrdil (odvolaniu sťažovateľa nevyhovel), zatiaľ jeho rozsudok vo vyhovujúcej časti zmenil a žalobu aj v tejto časti zamietol (odvolaniu žalovanej vyhovel). Tým je nepochybne dané, že predmetom meritórneho skúmania v odvolacom konaní boli všetky sťažovateľom požadované úroky z omeškania. Keďže sťažovateľ považuje rozsudok krajského súdu za nesprávny v celosti, napáda ho vlastne v celom rozsahu požadovaných úrokov.

33. Z citovaných ustanovení § 422 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku a § 1 ods. 1 písm. a) nariadenia vlády možno dospieť k záveru, že podmienka majetkového cenzu v prípade dovolania, v ktorom je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, je splnená, ak predmetom dovolacieho konania je len príslušenstvo pohľadávky, ktorého výška v čase začatia dovolacieho konania preyšuje sumu 3 077 €. Vyplýva to zo skutočnosti, že s účinnosťou od 1. januára 2010 do 31. decembra 2010 bola suma minimálnej mzdy ustanovená na 307,70 € za mesiac pre zamestnanca odmeňovaného mesačnou mzdou.

34. Sťažovateľ v konaní pred všeobecnými súdmi, ale ani v ústavnej sťažnosti výšku požadovaných úrokov z omeškania konkrétne nevyčíslil pevnými sumami, pretože postupoval tak, že uviedol vždy ročnú výšku úroku, ďalej sumu, z ktorej sa má úrok počítat', a napokon časové obdobie, za ktoré úrok z omeškania požaduje. Z rovnakých údajov

vychádzali aj všeobecné súdy. Pritom je zrejmé, že požadovaná výška úrokov tak, ako bola sťažovateľom vyčíslená, bola konečná, pretože sa týkala pevne určeného a ukončeného časového obdobia. Výška požadovaných úrokov z omeškania by bola preto rovnaká v čase podania žaloby (teda v roku 2010), ako aj v čase, v ktorom plynula zákonná dvojmesačná lehota na podanie dovolania (do 5. júna 2019).

35. Z celkom 10 položiek úrokov z omeškania, ktoré sťažovateľ v konaní uplatňoval, už len samotná posledná položka tvorená 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 18 798 € (sťaženie spoločenského uplatnenia) od 16. marca 2010 do 26. septembra 2016 predstavuje sumu okolo 11 000 €, teda sumu podstatne prevyšujúcu stanovený majetkový cenzus.

36. Niet preto pochybností o tom, že z hľadiska podmienky majetkového cenzu bolo dovolanie proti rozsudku krajského súdu prípustné.

37. Treba ešte vyriešiť otázku, či prichádzala do úvahy prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku, teda pre niektorú z troch alternatív definovaných v tomto ustanovení.

38. Z obsahu ústavnej sťažnosti jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ nesúhlasí s posúdením právnej otázky týkajúcej sa toho, či sa žalovaná dostala do omeškania s plnením peňažného dlhu voči sťažovateľovi. Sťažovateľ to v ústavnej sťažnosti definuje vo všeobecnej rovine tak, že *„Vecne nesprávne výroky krajského súdu v namietanom rozhodnutí vychádzajú z nesprávneho a tiež nedostatočného právneho posúdenia systému práv a povinností plynúcich jednotlivým subjektom občianskoprávných vzťahov z príslušnej všeobecnej aj špeciálnej právnej úpravy.“* V ďalšom potom sťažovateľ dospieva k (podľa neho) rozhodujúcemu záveru, v zmysle ktorého ustanovenie § 11 ods. 8 zákona o povinnom zmluvnom poistení sa nezaobrá omeškaním poisťovateľa so splnením jeho peňažnej povinnosti poskytnúť náhradu škody sťažovateľovi s tým, že pri nedostatku úpravy v zákone o povinnom zmluvnom poistení treba aplikovať v prípade omeškania poisťovateľa s plnením jeho peňažnej povinnosti ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Z ďalšieho záveru sťažovateľa vyplýva, že podľa rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 145/2017 z 22. novembra 2018 (o závery ktorého sa krajský súd oprel) bola

v ňom zodpovedaná len otázka, či sa povinnosť poisťovateľa platiť úroky z omeškania poškodenému podľa ustanovenia § 11 ods. 8 zákona o povinnom zmluvnom poistení viaže len na nesplnenie nepeňažnej povinnosti poisťovateľa podľa § 11 ods. 6, alebo aj na nesplnenie peňažnej povinnosti poisťovateľa plniť poškodenému podľa § 11 ods. 7, hoci táto otázka sporná nebola. Sporné totiž bolo, či okrem povinnosti poisťovateľa zaplatiť úrok z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona o povinnom zmluvnom poistení sa na poisťiteľa vzťahuje aj povinnosť zaplatiť úrok z omeškania podľa všeobecného ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v prípade, ak poisťovateľ neposkytne poškodenému plnenie náhrady škody riadne a včas. Túto otázku najvyšší súd podľa názoru sťažovateľa v predmetnom rozsudku vôbec nezodpovedal, hoci ju sám týmto spôsobom vymedzil. V tomto smere sťažovateľ nepovažuje rozsudok najvyššieho súdu, z ktorého krajský súd vychádzal, za dostatočný, keďže nereagoval na najzásadnejší a najpodstatnejší dovolací argument.

39. Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 145/2017 z 22. novembra 2018 (z ktorého krajský súd vychádzal) sa dá zistiť, že v rámci dovolania, ktorého prípustnosť sa opierala o ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku, riešil najvyšší súd právnu otázku, a to „*aké sú dôsledky omeškania poisťovateľa s poskytnutím plnenia podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z., či je možné na toto omeškanie aplikovať ustanovenie § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.*“. Potom, ako najvyšší súd dospel k záveru, že táto otázka dosiaľ nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená, pristúpil k meritórnemu posúdeniu dôvodnosti dovolania. Dovolateľ za podstatu nesprávnosti právnych záverov odvolacieho súdu považoval to, že na posudzovaný prípad nesprávne aplikoval ustanovenie § 11 ods. 8 zákona o povinnom zmluvnom poistení, a zároveň dospel k nesprávnej závere, že poškodený má nárok na úrok z omeškania iba v prípade uvedenom v tomto ustanovení. Podľa názoru odvolacieho súdu povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody a poisťovateľ by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia povinnosti, ktorá mu bola uložená právoplatným rozhodnutím, teda zaplatiť poškodenému súdom priznanú náhradu škody. Na druhej strane peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v ustanovení § 11 ods. 8 zákona

o povinnom zmluvnom poistení je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v ustanovení § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) zákona o povinnom zmluvnom poistení, účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovateľ pod následkom tejto sankcie nezostal nečinný, aby bol nútený v trojmesačnej lehote oznámiť poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti. S uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu sa najvyšší súd v plnom rozsahu stotožnil. Je tej mienky, že ustanovenie § 11 zákona o povinnom zmluvnom poistení sa týka výlučne nesplnenia povinnosti poisťovateľa, ktorá mu bola uložená v súvislosti so šetrením poistnej udalosti na základe oznámenia poškodeného. Zákonodarca totiž v ustanovení § 11 ods. 8 zákona o povinnom zmluvnom poistení jasne a zreteľne formuluje podmienku, v zmysle ktorej je poisťovateľ povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu (Občianskeho zákonníka). Je to tak v prípade, ak si poisťovateľ nesplní povinnosť podľa ustanovenia § 11 ods. 6 zákona o povinnom zmluvnom poistení. Z dikcie tohto ustanovenia je zrejmé, že zákonodarca povinnosti poisťovateľa viaže výlučne vo vzťahu k prešetrovaniu poistnej udalosti. V posudzovanom prípade poisťovateľ splnil povinnosti v zmysle § 11 ods. 6 zákona o povinnom zmluvnom poistení tým, že poskytol poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť poškodeným nárokované poistné plnenie. Správnosť záveru poisťovateľa v samotnom vysvetlení, z akého dôvodu odmietol poskytnúť plnenie, je pritom irelevantný, lebo poisťovateľ je povinný „len“ poskytnúť písomné vysvetlenie a toto doručiť poškodenému v lehote troch mesiacov. Skutočnosť, že poisťovateľ neodôvodnil odmietnutie poistného plnenia podľa predstáv poškodeného, nemožno vykladať tak, že by si túto povinnosť vôbec nesplnil, a následne prijať záver, že nesplnením tejto povinnosti sa dostal v zmysle ustanovenia § 11 ods. 8 zákona o povinnom zmluvnom poistení do omeškania. Poisťovateľ si svoju povinnosť podľa ustanovenia § 11 ods. 6 zákona o povinnom zmluvnom poistení splnil, a nebol preto povinný uhradiť poškodenému úroky z omeškania. Do omeškania by sa s plnením náhrady škody dostal až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradil v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody poškodenému podľa ustanovenia § 11 ods. 7 zákona o povinnom zmluvnom poistení.

40. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ pri skúmaní otázky, či vyčerpal všetky možné právne prostriedky poskytnuté mu právnym poriadkom Slovenskej republiky pred podaním ústavnej sťažnosti, uvádza, že tieto právne prostriedky vyčerpal, keďže nie je splnená podmienka prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku, a to vzhľadom na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 145/2017 z 22. novembra 2018. Inými slovami, sťažovateľ na jednej strane tvrdí, že najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 3 Cdo 145/2017 z 22. novembra 2018 rozhodujúcu právnu otázku nevyriešil (lebo hoci bola nastolená, neodpovedal na ňu), no na druhej strane vnútorne protirečivým (a preto nekonzistentným a nepresvedčivým) spôsobom vychádza z toho, že už bola judikovaná, čo vylučuje podľa jeho názoru prípustnosť dovolania.

41. Vzhľadom na zásadné stanovisko sťažovateľa, podľa ktorého rozhodujúca právna otázka v tejto veci nebola citovaným rozsudkom najvyššieho súdu zodpovedaná, pričom sťažovateľ, ale ani krajský súd na žiadne iné dovolacie rozhodnutie najvyššieho súdu nepoukazuje (sťažovateľ poukazuje totiž iba na právny názor vyslovený v dovolacom rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorý je zhodný s jeho vlastným právnym názorom), treba dôjsť k záveru, že podľa presvedčenia sťažovateľa vlastne rozhodujúca právna otázka, od vyriešenia ktorej závisel rozsudok krajského súdu, nebola v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu ešte vyriešená. K tomu treba z pohľadu ústavného súdu dodať, že najvyšší súd v dovolacom rozsudku sp. zn. 3 Cdo 145/2017 z 22. novembra 2018 výslovne konštatoval, že sťažovateľom nastolená právna otázka (ktorá bola totožná s právnou otázkou riešenou v uvedenom rozsudku) nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu dovtedy vyriešená.

42. Hoci sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tvrdí, že dovolanie podľa ustanovenia § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku nebolo prípustné, ústavný súd napriek tomu preveroval, či dovolanie nebolo podané, a zistil, že sa tak nestalo.

43. S poukazom na to, že podľa názoru sťažovateľa sa najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 3 Cdo 145/2017 z 22. novembra 2018 ním nastolenou rozhodujúcou právnou otázkou v skutočnosti nezaoberal (berúc zároveň do úvahy, že najvyšší súd v uvedenom rozsudku konštatoval, že dovtedy nebola nastolená právna otázka dovolacím súdom vyriešená), mal

sa sťažovateľ v zmysle vlastného právneho názoru vysloveného v ústavnej sťažnosti ochrany svojich práv domáhať v dovolacom konaní, a to postupom podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku, čo sa však nestalo. To zakladá neprípustnosť ústavnej sťažnosti. Treba k tomu tiež poznamenať, že sťažovateľ ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že dovolanie nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto ani neprichádzal do úvahy prípadný postup ústavného súdu podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

44. Vzhľadom na závery ústavného súdu nie je potrebné osobitne sa zaoberať námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa výroku rozsudku krajského súdu o náhrade trov konania.

45. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júla 2019